

3) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Nadzór nad wyższymi szkołami morskimi sprawuje Minister Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej w ramach określonych przepisami art. 5 ust. 7 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1973 r. Nr 32, poz. 191).“;

4) skreśla się § 5;

5) dotychczasowy § 6 oznacza się jako § 5.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

53

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 kwietnia 1979 r.

w sprawie zakresu działania i trybu postępowania Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej oraz terenowych inspektoratów gospodarki energetycznej.

Na podstawie art. 5 ust. 3, art. 18 ust. 3 i art. 19 ust. 4 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. z 1962 r. Nr 32, poz. 150, z 1971 r. Nr 12, poz. 117, z 1976 r. Nr 12, poz. 71 i z 1978 r. Nr 26, poz. 116) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Zakres działania Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej.

§ 1. Do zakresu działania Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej należy:

- 1) wykonywanie kontroli nad przestrzeganiem przepisów i zasad obowiązujących w dziedzinie gospodarki paliwowo-energetycznej, dotyczących w szczególności:
  - a) wytwarzania, przetwarzania, przesyłania, rozdzielania, dostarczania i użytkowania energii elektrycznej i ciepłej oraz paliw stałych, ciekłych i gazowych,
  - b) eksploatacji urządzeń energetycznych,
  - c) dysponowania mocą urządzeń energetycznych przyłączonych do wspólnej sieci elektrycznej, ciepłej i gazowej,
  - d) kwalifikacji osób zatrudnionych przy eksploatacji urządzeń energetycznych,
  - e) projektowania i budowy urządzeń energetycznych,
- 2) wykonywanie kontroli w zakresie:
  - a) realizacji programów oraz rocznych i wieloletnich planów racjonalizacji i oszczędnego użytkowania paliw i energii, a także przedsięwzięć inwestycyjnych, zwłaszcza modernizacyjnych, w tym zakresie,
  - b) rozwiązań technicznych i technologicznych pod względem zgodności z zasadami racjonalnej gospodarki paliwowo-energetycznej, a zwłaszcza prawidłowości doboru paliw i energii oraz wyboru rozwiązań o małej energochłonności, a także ich typizacji i unifikacji,
  - c) realizacji przedsięwzięć inwestycyjnych, m.in. także modernizacyjnych, w dziedzinie gospodarki paliwowo-energetycznej, stosownie do uzgodnień dokonanych przez jednostki gospodarki uspołecznionej z Głównym Inspektorem Gospodarki Energetycznej,

d) spełnienia warunków oraz parametrów technicznych i ekonomicznych, mających wpływ na racjonalne użytkowanie paliw i energii, ustalonych dla urządzeń produkcji krajowej, podlegających dopuszczeniu do ruchu lub do obrotu, a także dla urządzeń importowanych albo produkowanych na licencji.

e) zgodności programów rozwoju i planów postępu technicznego poszczególnych branż gospodarki narodowej z potrzebami wynikającymi z programów i planów racjonalizacji i oszczędnego użytkowania paliw i energii,

3) przedstawianie Radzie Ministrów informacji, analiz, opinii i wniosków w sprawach gospodarki paliwowo-energetycznej, a w szczególności:

a) okresowych informacji o energochłonności poszczególnych dziedzin gospodarki narodowej,

b) okresowych informacji o stanie gospodarki paliwowo-energetycznej oraz opinii i wniosków dotyczących jakości paliw i energii, pracy systemów energetycznych, stanu przygotowania do okresów jesienno-zimowych oraz działań podejmowanych w tym zakresie i przebiegu ich realizacji,

c) okresowych informacji, analiz, opinii i wniosków, dotyczących bilansów paliw i energii, stanów zapasów paliw, a także wniosków dotyczących zasad stosowania paliw i energii w podstawowych grupach zużycia oraz ograniczeń w dostawach paliw i energii w okresach ich niedoboru,

d) okresowych informacji o przebiegu zużycia paliw i energii,

e) informacji i wniosków w sprawie produkcji oraz jakości urządzeń mających wpływ na racjonalne użytkowanie paliw i energii oraz urządzeń niezbędnych do realizacji programów i planów racjonalizacji i modernizacji gospodarki paliwowo-energetycznej,

f) informacji i wniosków w sprawie poprawy eksploatacji i remontów urządzeń energetycznych oraz kwalifikacji i działalności osób zatrudnionych przy projektowaniu, budowie i eksploatacji urządzeń energetycznych,

g) wniosków dotyczących ograniczeń w dostawach paliw i energii,

- h) wniosków dotyczących projektów przepisów, zasad, warunków technicznych i norm w dziedzinie gospodarki paliwowo-energetycznej,
- 4) opiniowanie programów rozwoju poszczególnych branż gospodarki narodowej i przedsięwzięć inwestycyjnych, m.in. także modernizacyjnych, pod względem zgodności z zasadami racjonalnej gospodarki paliwowo-energetycznej, a w szczególności:
- a) programów postępu technicznego w zakresie podnoszenia sprawności i obniżenia energochłonności urządzeń oraz rocznych i wieloletnich planów rozwoju produkcji urządzeń niezbędnych do realizacji poprawy gospodarki paliwowo-energetycznej,
  - b) rocznych i wieloletnich planów poprawy jakości i nowoczesności produkowanych wyrobów w zakresie obniżenia energochłonności produkcji oraz poprawy wskaźników jednostkowego zużycia paliw i energii,
  - c) rocznych i wieloletnich planów zapotrzebowania na paliwa i energię, opracowywanych przez ministrów i wojewodów,
  - d) rocznych i wieloletnich planów inwestycyjnych, m.in. także modernizacyjnych, pod względem realizacji programów i planów racjonalizacji i modernizacji gospodarki paliwowo-energetycznej oraz zmniejszenia energochłonności,
- 5) współdziałanie w przygotowywaniu rocznych bilansów paliw i energii, a także syntetycznego planu bilansu paliwowo-energetycznego na okresy wieloletnie,
- 6) występowanie z wnioskami co do stosowania środków zmierzających do racjonalnego użytkowania paliw i energii:
- a) do Prezesa Rady Ministrów, Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, ministrów i wojewodów — w sprawach wspólnych inwestycji o wyższej efektywności wykorzystania paliw i energii lub o korzystniejszych wskaźnikach ekonomicznych, a także koordynacji planowania rozwoju racjonalizacji systemów energetycznych, ze szczególnym uwzględnieniem zagadnień energetyki cieplnej,
  - b) do Prezesa Rady Ministrów, Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i ministrów — w sprawach dotyczących przedsięwzięć technicznych, organizacyjnych, taryf, cen i bodźców ekonomicznych sprzyjających racjonalnej gospodarce paliwowo-energetycznej oraz zakazu produkcji, budowy, importu i użytkowania urządzeń nie zapewniających racjonalnego użytkowania paliw i energii,
  - c) do ministrów i wojewodów — o podejmowanie działań w celu racjonalizacji gospodarki paliwowo-energetycznej oraz zapewnienia środków niezbędnych do realizacji programów i planów poprawy gospodarki paliwowo-energetycznej,
- 7) nakazywanie stosowania odpowiednich środków w razie wynikającego z niewłaściwej eksploatacji urządzeń energetycznych zagrożenia życia, zdrowia, mienia, otoczenia i środowiska,
- 8) sprawdzanie kwalifikacji, które ze względu na zapewnienie racjonalnej gospodarki paliwowo-energetycznej są wymagane od osób zatrudnionych przy projektowaniu, budowie i eksploatacji urządzeń energetycznych, a w szczególności:
- a) inicjowanie organizowania szkolenia i egzaminów tych osób w zakresie przepisów i zasad obowiązujących w gospodarce paliwowo-energetycznej,
  - b) okresowe i doraźne kontrolowanie, czy te osoby — stosownie do obowiązujących przepisów — mają wymagane wykształcenie i staż pracy zawodowej oraz pozwolenia na działalność zawodową lub zaświadczenia kwalifikacyjne,
  - c) nakazywanie poddania się powtórny egzaminom w razie stwierdzenia u tych osób braku kwalifikacji wymaganych stosownie do przepisów o gospodarce paliwowo-energetycznej lub dopuszczenia się przez te osoby rażących — z punktu widzenia tych przepisów — zaniedbań przy eksploatacji urządzeń energetycznych,
  - d) występowanie z wnioskami o wszczęcie postępowania w sprawie odpowiedzialności zawodowej osób wykonujących samodzielne funkcje techniczne w budownictwie, w razie stwierdzenia dopuszczenia się przez te osoby rażących błędów lub zaniedbań przy projektowaniu lub budowie urządzeń energetycznych.
- § 2. Do zakresu działania Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej należy ponadto:
- 1) uzależnianie — w porozumieniu z właściwym ministrem sprawującym nadzór nad produkcją urządzenia energetycznego lub innego urządzenia służącego do użytkowania paliw, a w szczególności przeznaczonego do użytku w gospodarstwie domowym — dopuszczenia tego urządzenia do ruchu lub do obrotu od spełnienia oznaczonych warunków technicznych oraz wprowadzanie — w porozumieniu z właściwym ministrem — obowiązku oznaczania przez wytwórców tych urządzeń trwałym znakiem dopuszczenia urządzenia do ruchu lub do obrotu,
  - 2) dokonywanie uzgodnień projektów przedsięwzięć inwestycyjnych, m.in. także modernizacyjnych, w dziedzinie gospodarki paliwowo-energetycznej, przedstawianych przez jednostki gospodarki społecznej, zwłaszcza z punktu widzenia zgodności rozwiązań technicznych i technologicznych z przepisami i zasadami racjonalnej gospodarki paliwowo-energetycznej,
  - 3) inicjowanie i prowadzenie prac analitycznych, badawczo-rozwojowych i pomiarowo-ekspertyzowych w dziedzinie gospodarki paliwowo-energetycznej,
  - 4) występowanie z wnioskami o stosowanie odpowiednich środków w razie prowadzenia nieracjonalnej gospodarki paliwowo-energetycznej,
  - 5) rozpatrywanie odwołań od orzeczeń o karach pieniężnych nałożonych przez organ podległy Głównemu Inspektorowi Gospodarki Energetycznej,
  - 6) popularyzowanie racjonalnego użytkowania paliw i energii oraz inicjowanie organizowania doradztwa w tym zakresie,
  - 7) wykonywanie innych zadań w dziedzinie gospodarki paliwowo-energetycznej, zleconych przez Prezesa Rady Ministrów.
- § 3. Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej wykonując swoje zadania współdziała z ministrami, wojewodami oraz innymi organami i organizacjami.

Rozdział 2

Organizacja i zakres działania terenowych inspektoratów gospodarki energetycznej.

§ 4. 1. Terenowe inspektoraty gospodarki energetycznej, zwane dalej „inspektoratami”, są organami Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej do spraw gospodarki paliwowo-energetycznej określonych w rozporządzeniu.

2. W skład inspektoratów mogą wchodzić — w zależności od potrzeb — zamiejscowe komórki organizacyjne, tworzone i znoszone przez Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej po uzgodnieniu z zainteresowanymi wojewodami.

§ 5. Całością działalności inspektoratu kieruje dyrektor, powoływany i odwoływany przez Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej.

§ 6. Nadzór nad działalnością inspektoratów sprawuje Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej.

§ 7. Do zakresu działania inspektoratów należy:

- 1) wykonywanie kontroli nad przestrzeganiem przepisów i zasad obowiązujących w dziedzinie gospodarki paliwowo-energetycznej, dotyczących w szczególności:
  - a) wytwarzania, przetwarzania, przesyłania, rozdzielania, dostarczania i użytkowania energii elektrycznej i ciepłej oraz paliw stałych, ciekłych i gazowych,
  - b) eksploatacji urządzeń energetycznych,
  - c) dysponowania mocą urządzeń energetycznych przyłączonych do wspólnej sieci elektrycznej, ciepłej i gazowej,
  - d) kwalifikacji osób zatrudnionych przy eksploatacji urządzeń energetycznych,
  - e) projektowania i budowy urządzeń energetycznych,
- 2) wykonywanie kontroli w zakresie:
  - a) przestrzegania zasad stosowania poszczególnych rodzajów paliw i energii w podstawowych grupach zużycia,
  - b) stosowania ustalonych normatywów i wskaźników jednostkowego zużycia paliw i energii oraz przestrzegania ograniczeń zużycia paliw i energii wprowadzonych w okresach niedoboru,
  - c) przestrzegania ustalonych wymagań jakościowych dla poszczególnych rodzajów paliw i energii,
  - d) realizacji programów i planów racjonalizacji oraz oszczędnego użytkowania paliw i energii, a także przedsięwzięć inwestycyjnych, m.in. także modernizacyjnych, w tym zakresie,
  - e) realizacji przedsięwzięć inwestycyjnych, m.in. także modernizacyjnych, stosownie do uzgodnień dokonanych przez jednostki gospodarki uspołecznionej z Głównym Inspektorem Gospodarki Energetycznej,
- 3) inicjowanie wniosków i występowanie z wnioskami w sprawach:
  - a) stosowania środków zmierzających do racjonalnego użytkowania paliw i energii,
  - b) zaprzestania użytkowania urządzeń nie zapewniających racjonalnego wykorzystania paliw i energii,
  - c) postępu techniczno-ekonomicznego, a także rozwoju i unowocześnienia gospodarki paliwowo-energetycznej,
  - d) usprawnień działalności w zakresie remontów i konserwacji urządzeń energetycznych,
  - e) inwestycji oraz modernizacji maszyn i urządzeń w celu zapewnienia racjonalnego użytkowania paliw i energii, a w szczególności wspólnych przedsięwzięć o wyższej efektywności wykorzystania paliw i energii lub korzystniejszych wskaźnikach ekonomicznych,

- f) prac badawczo-rozwojowych i współdziałania z jednostkami naukowo-badawczymi w zakresie poprawy użytkowania paliw i energii,
- 4) dokonywanie oceny, opiniowanie i analizowanie:
    - a) programów i planów racjonalnego wykorzystania paliw i energii oraz przedsięwzięć podejmowanych w celu zmniejszenia energochłonności, a także rozwoju i unowocześnienia gospodarki paliwowo-energetycznej,
    - b) zapotrzebowania na poszczególne paliwa i energię oraz ich limitów i wskaźników zużycia, a także bilansów ciepłych jednostek gospodarki uspołecznionej,
    - c) planów perspektywicznych energetyzacji regionów i województw, rozwoju ciepłownictwa i wykorzystania paliw lokalnych,
    - d) energochłonności i wskaźników zużycia paliw i energii, a także wyników kontroli, oraz opracowywanie zbiorczych analiz i informacji w zakresie ustalonym przez Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej,
  - 5) nakazywanie stosowania odpowiednich środków w razie wynikającego z niewłaściwej eksploatacji urządzeń energetycznych zagrożenia życia, zdrowia, mienia, otoczenia i środowiska,
  - 6) podejmowanie — w porozumieniu z właściwymi terenowo jednostkami dyspozycji mocy systemów energetycznych — doraźnych działań w warunkach awaryjnych ograniczeń dostaw mocy i energii oraz paliw,
  - 7) dokonywanie uzgodnień projektów przedsięwzięć inwestycyjnych, m.in. także modernizacyjnych, w dziedzinie gospodarki paliwowo-energetycznej, przedstawianych przez jednostki gospodarki uspołecznionej, zwłaszcza z punktu widzenia zgodności rozwiązań technicznych i technologicznych z przepisami i zasadami racjonalnej gospodarki paliwowo-energetycznej,
  - 8) sprawdzanie kwalifikacji, które ze względu na racjonalną gospodarkę paliwowo-energetyczną są wymagane od osób zatrudnionych przy projektowaniu, budowie i eksploatacji urządzeń energetycznych, a w szczególności:
    - a) inicjowanie organizowania egzaminów w celu sprawdzenia kwalifikacji tych osób,
    - b) okresowe i doraźne kontrolowanie, czy te osoby — stosownie do obowiązujących przepisów — mają wymagane wykształcenie i staż pracy zawodowej oraz pozwolenia na działalność zawodową lub zaświadczenia kwalifikacyjne,
    - c) nakazywanie poddania się powtórny egzaminom w razie stwierdzenia u tych osób braku kwalifikacji wymaganych stosownie do przepisów o gospodarce paliwowo-energetycznej lub dopuszczenia się przez te osoby rażących — z punktu widzenia tych przepisów — zaniedbań przy eksploatacji urządzeń energetycznych,
    - d) występowanie z wnioskami o wszczęcie postępowania w sprawie odpowiedzialności zawodowej osób wykonujących samodzielne funkcje techniczne w budownictwie w razie stwierdzenia dopuszczenia się przez te osoby rażących błędów lub zaniedbań przy projektowaniu lub budowie urządzeń energetycznych.
  - 9) nakładanie kar pieniężnych za naruszenie przepisów o gospodarce paliwowo-energetycznej oraz występowanie

nie z wnioskami o wszczęcie postępowania w sprawach o wykroczenia,

- 10) inicjowanie i prowadzenie działalności w zakresie doradztwa oraz popularyzacji zasad racjonalnego użytkowania paliw i energii,
- 11) wykonywanie innych zadań w dziedzinie gospodarki paliwowo-energetycznej, zleconych przez Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej.

§ 8. Inspektoraty współdziałają w toku wykonywania swych zadań z terenowymi organami administracji państwowej, z organami kontroli oraz innymi organami i organizacjami.

§ 9. Szczegółową organizację inspektoratów określa Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej.

Rozdział 3

Tryb postępowania Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej i inspektoratów.

§ 10. 1. Kontroli w dziedzinie gospodarki paliwowo-energetycznej, zwanej dalej „kontrolą“, podlegają jednostki gospodarki uspołecznionej.

2. Osobami odpowiedzialnymi za gospodarkę paliwowo-energetyczną w jednostkach gospodarki uspołecznionej są:

- 1) w przedsiębiorstwach państwowych:
  - a) dyrektor przedsiębiorstwa oraz w przedsiębiorstwach wielozakładowych — kierownik zakładu,
  - b) kierownik komórki organizacyjnej lub osoba, do których zakresu działania należą sprawy gospodarki paliwowo-energetycznej,
- 2) w pozostałych jednostkach — kierownik tej jednostki albo kierownik komórki organizacyjnej lub osoba, do których zakresu działania należą sprawy gospodarki paliwowo-energetycznej.

§ 11. Kontrolę wykonują:

- 1) Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej i jego zastępcy,
- 2) dyrektorzy inspektoratów,
- 3) pracownicy Głównego Inspektoratu Gospodarki Energetycznej upoważnieni przez Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej,
- 4) pracownicy inspektoratów upoważnieni przez dyrektorów inspektoratów,

zwani dalej „inspektorami“.

§ 12. 1. Inspektor jest uprawniony do wstępu w każdym czasie, bez uzyskania przepustki, na teren i do obiektów jednostki kontrolowanej, do dostępu do urządzeń energetycznych, do żądania od tej jednostki informacji oraz przedstawienia dokumentów, jak również przeprowadzenia prób, pomiarów i innych czynności, potrzebnych do ustalenia danych dotyczących gospodarki paliwowo-energetycznej w kontrolowanej jednostce. Uprawnienia te przysługują inspektorowi z zachowaniem przepisów o ochronie tajemnicy państwowej i służbowej.

2. Inspektorzy, o których mowa w § 11 pkt 3 i 4, okazują w jednostce kontrolowanej pisemne upoważnienie do przeprowadzenia kontroli.

§ 13. Inspektor wykonuje kontrolę w obecności kierownika jednostki kontrolowanej lub osoby przez niego wyznaczonej, a także — w razie potrzeby — w obecności osoby odpowiedzialnej za gospodarkę paliwowo-energetyczną w tej jednostce.

§ 14. 1. Kierownik jednostki kontrolowanej jest obowiązany zapewnić środki i warunki niezbędne do sprawnego wykonania kontroli przez inspektora.

2. Kierownik jednostki kontrolowanej, jak również wszyscy pracownicy tej jednostki odpowiedzialni za gospodarkę paliwowo-energetyczną, są obowiązani udzielać inspektorowi żądanych informacji zgodnie z ich zakresem działania.

§ 15. 1. Inspektor sporządza protokół z przeprowadzonej kontroli, zwany dalej „protokołem“, który podpisują: inspektor, kierownik jednostki kontrolowanej lub osoba przez niego wyznaczona oraz osoba odpowiedzialna za gospodarkę paliwowo-energetyczną w jednostce kontrolowanej.

2. Jeżeli po sporządzeniu protokołu, a przed jego podpisaniem, kierownik jednostki kontrolowanej (osoba przez niego wyznaczona) albo osoba odpowiedzialna za gospodarkę paliwowo-energetyczną w jednostce kontrolowanej zgłosiła umotywowane zastrzeżenia co do konkretnych faktów utrwalonych w protokole, inspektor jest obowiązany dodatkowo zbadać te fakty i uzupełnić protokół.

3. Na wezwanie inspektora osoba określona w ust. 2, która odmówiła podpisania protokołu, składa pisemne wyjaśnienie co do przyczyny odmowy.

4. O odmowie podpisania protokołu oraz o złożeniu wyjaśnień i o przyczynie tej odmowy inspektor czyni wzmiankę w protokole.

5. Odmowa podpisania protokołu przez osobę określoną w ust. 2 nie stanowi przeszkody do podpisania protokołu przez inspektora i prowadzenia czynności pokontrolnych.

§ 16. 1. W razie zgłoszenia przez osobę określoną w § 15 ust. 2 zastrzeżeń co do ustaleń faktycznych zawartych w protokole zlecający kontrolę przeprowadza postępowanie wyjaśniające.

2. Protokół oraz wyniki postępowania wyjaśniającego stanowią podstawę do wydania zaleceń pokontrolnych lub wszczęcia postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej.

§ 17. 1. Zalecenia pokontrolne doręczają się jednostce kontrolowanej oraz jej jednostce nadrzędnej.

2. Jednostka kontrolowana może odwołać się w terminie 14 dni od dnia otrzymania zaleceń pokontrolnych do Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej.

3. Odstąpienie od wykonania zaleceń pokontrolnych może nastąpić za zgodą Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej.

4. O wykonaniu zaleceń pokontrolnych jednostka kontrolowana zawiadamia zlecającego kontrolę.

5. Zlecający kontrolę może zarządzić sprawdzenie przez inspektora wykonania zaleceń pokontrolnych.

§ 18. W razie stwierdzenia w toku wykonywania kontroli rażącego uchybienia w dziedzinie gospodarki paliwowo-energetycznej inspektor występuje do kierownika jednostki kontrolowanej z wnioskiem o wydanie natychmiastowych zarządzeń mających na celu usunięcie uchybień, zawiadamiając jednocześnie o treści tego wniosku zlecającego kontrolę i jednostkę nadrzędną nad jednostką kontrolowaną.

§ 19. 1. W razie stwierdzenia, że osoby wymienione w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. z 1962 r. Nr 32,

poz. 150, z 1971 r. Nr 12, poz. 117, z 1976 r. Nr 12, poz. 71 i z 1978 r. Nr 26, poz. 116) zwanej dalej „ustawą” dopuścili się naruszeń określonych w art. 17 ust. 1 i 2 ustawy, inspektor sporządza protokół karny, który podpisują sporządzający protokół oraz obwiniony. W razie odmowy podpisania protokołu przez obwinionego lub gdy obwiniony był nieobecny przy sporządzaniu protokołu, należy o tym zamieścić wzmiankę w protokole, z podaniem przyczyny.

2. Obwinionemu doręcza się za potwierdzeniem odbioru: jeden egzemplarz protokołu karnego.

§ 20. 1. Obwinionemu przysługuje prawo złożenia pisemnych wyjaśnień organowi zlecającemu kontrolę, ze wskazaniem środków dowodowych, w terminie 7 dni od dnia otrzymania protokołu karnego.

2. W razie złożenia przez obwinionego wyjaśnień zlecający kontrolę przeprowadza postępowanie dowodowe, gdy okoliczności sprawy tego wymagają.

3. Jeżeli przy sporządzaniu protokołu obwiniony nie był obecny, należy go wezwać — jednocześnie z doręczeniem protokołu — do złożenia wyjaśnień w terminie nie krótszym niż 7 dni.

4. W każdym stadium postępowania przysługuje obwinionemu prawo przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów.

§ 21. 1. Podstawę do wydania orzeczenia o nałożeniu kary pieniężnej stanowią okoliczności ustalone w toku kontroli, określające powstanie naruszeń oraz winę osoby podlegającej ukaranemu.

2. Orzeczenie doręcza się ukaranemu.

§ 22. Przy nakładaniu kary pieniężnej należy wszechstronnie rozważyć okoliczności i warunki, w jakich czyn został popełniony, oraz dotychczasową działalność obwinionego w zakresie racjonalnej gospodarki paliwowo-energetycznej, a przede wszystkim ocenić społeczną i gospodarczą szkodliwość czynu obwinionego i spowodowanych strat dla gospodarki narodowej.

§ 23. 1. Kary pieniężne nałożone na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy podlegają ściągnięciu w trybie określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

2. Kwoty z tytułu kar pieniężnych są przekazywane do budżetu centralnego.

§ 24. W razie stwierdzenia naruszenia przepisów o gospodarce paliwowo-energetycznej przez jednostki gospodarki uspołecznionej (art. 19 ust. 1 ustawy) stosuje się odpowiednio przepisy § 19–22, ze zmianami wynikającymi z § 25.

§ 25. 1. Protokół karny sporządzony w razie stwierdzenia naruszeń, o których mowa w art. 19 ust. 1 ustawy, powinien zawierać nazwę i siedzibę jednostki kontrolowanej, imiona i nazwiska osób upoważnionych do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków tej jednostki oraz nazwę i siedzibę jednostki nadrzędnej.

2. Protokół karny podpisują osoba sporządzająca protokół, ze wskazaniem swego stanowiska służbowego, oraz kierownik jednostki kontrolowanej.

§ 26. 1. Orzeczenie o nałożeniu kary pieniężnej na jednostkę gospodarki uspołecznionej powinno zawierać nazwę, siedzibę i numer konta tej jednostki oraz nazwę i siedzibę jej jednostki nadrzędnej.

2. Orzeczenie doręcza się jednostce kontrolowanej oraz jej jednostce nadrzędnej.

§ 27. Przy nakładaniu kary pieniężnej na jednostkę gospodarki uspołecznionej, niezależnie od okoliczności określonych w § 22, należy rozważyć i ocenić rodzaj, charakter i stopień naruszenia przepisów o gospodarce paliwowo-energetycznej, uzasadniające odpowiedzialność tej jednostki za straty poniesione przez gospodarkę narodową.

§ 28. Kwoty z tytułu kar pieniężnych nałożonych na jednostki gospodarki uspołecznionej podlegają przekazaniu do budżetu centralnego z rachunków bankowych tych jednostek, na podstawie żądania zapłaty.

§ 29. 1. Od orzeczeń o karach nałożonych przez organy określone w art. 18 ust. 2 i art. 19 ust. 2 ustawy przysługuje odwołanie do Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej.

2. Orzeczenie Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej jest ostateczne.

§ 30. Wzory protokołów, o których mowa w § 15 ust. 1, § 19 ust. 1 i § 25 ust. 1, oraz wzory orzeczeń, o których mowa w § 21 ust. 1 i § 26 ust. 1, ustala Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej.

§ 31. W sprawach nie unormowanych w rozporządzeniu przy nakładaniu kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

§ 32. 1. Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej oraz inspektoraty rozpatrują przedstawiane przez jednostki gospodarki uspołecznionej projekty przedsięwzięć inwestycyjnych, min. także modernizacyjnych, o których mowa w § 2 pkt 2 i w § 7 pkt 7, podlegających uzgodnieniu w zakresie ustalonym w przepisach wydanych na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy oraz zawiadamiają te jednostki o uzgodnieniu lub o odmowie uzgodnienia projektów.

2. W razie stwierdzenia możliwości scalenia niektórych inwestycji przez realizację inwestycji wspólnych o wyższej efektywności wykorzystania paliw i energii albo wskaźników ekonomicznych Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej lub jego organy występują do właściwego organu koordynującego z wnioskiem o wszczęcie odpowiedniego postępowania, stosownie do przepisów o terenie koordynacji inwestycji oraz realizacji inwestycji towarzyszących i wspólnych.

3. Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej opiniuje projekty wieloletnich i rocznych planów gospodarczych o charakterze branżowym w zakresie przedsięwzięć inwestycyjnych, min. także modernizacyjnych, w dziedzinie gospodarki paliwowo-energetycznej.

§ 33. W razie stwierdzenia możliwości wykorzystania istniejących rezerw w urządzeniach energetycznych oraz uzyskania wyższej efektywności wykorzystania paliw i energii lub efektywności ekonomicznej Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej występuje o przyłączenie urządzeń energetycznych, w których istnieją rezerwy, do wspólnej sieci energetycznej.

§ 34. 1. Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej rozpatruje przedstawiony przez wytwórcę urządzeń określonych w § 2 pkt 1 do uzgodnienia projekt warunków technicznych, którym ze względu na racjonalne użytkowanie paliw i energii powinno odpowiadać projektowane urządzenie. Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej może żądać od wytwórcy dodatkowych informacji oraz porównawczych danych o podobnych urządzeniach produkowanych za granicą.

2. Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej, po sprawdzeniu zgodności projektu warunków technicznych z przepisami i zasadami racjonalnej gospodarki paliwowo-energetycznej, dokonuje uzgodnienia warunków technicznych albo odmawia uzgodnienia; w razie odmowy określa wytwórcy warunki, od których spełnienia jest uzależnione ponowne rozpatrzenie projektu i dokonanie uzgodnienia.

3. Po uzgodnieniu warunków technicznych wytwórca udostępnia prototyp lub egzemplarz serii próbnej urządzenia — w celu przeprowadzenia pomiarów i badań pod kątem sprawdzenia, czy dotrzymane zostały uzgodnione warunki techniczne — właściwej jednostce opiniującej, określonej w przepisach odrębnych, w celu ustalenia, czy urządzenie odpowiada uzgodnionym warunkom technicznym.

4. Po uzyskaniu opinii potwierdzającej zgodność wyników ustaleń, o których mowa w ust. 3, z uzgodnionymi warunkami technicznymi wytwórca urządzenia występuje do Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej z wnioskiem o wydanie zezwolenia na dopuszczenie urządzenia do ruchu lub do obrotu.

5. Po stwierdzeniu, że urządzenie odpowiada uzgodnionym warunkom technicznym, Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej wydaje zezwolenie na dopuszczenie urządzenia do ruchu lub do obrotu; w przeciwnym razie odmawia wydania zezwolenia.

6. Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej może w uzasadnionych wypadkach udzielić tymczasowego zezwolenia na dopuszczenie do ruchu lub do obrotu urządzenia nie odpowiadającego w pełni oznaczonym warunkom technicznym.

§ 35. 1. Jednostki organizujące szkolenie osób zatrudnionych przy projektowaniu, budowie i eksploatacji urządzeń energetycznych, w zakresie przepisów i zasad obowiązujących w gospodarce paliwowo-energetycznej, przedstawiają Głównemu Inspektorowi Gospodarki Energetycznej do uzgodnienia programy tego szkolenia.

2. Uzgodnieniu z Głównym Inspektorem Gospodarki Energetycznej lub — w zakresie przez niego ustalonym — z dyrektorem właściwego inspektoratu podlegają składy osobowe komisji egzaminacyjnych powoływanych do sprawdzenia kwalifikacji wymaganych w zakresie gospodarki paliwowo-energetycznej od osób zatrudnionych przy projektowaniu, budowie i eksploatacji urządzeń energetycznych.

Rozdział 4

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 36. Sprawy wszczęte przed dniem wejścia w życie rozporządzenia są rozpatrywane w trybie określonym w rozporządzeniu.

§ 37. Szczegółowy tryb postępowania Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej i inspektoratów w sprawach dotyczących uzgadniania przedsięwzięć inwestycyjnych, m.in. także modernizacyjnych, dopuszczania urządzeń do ruchu lub do obrotu, oznaczania ich trwałym znakiem dopuszczenia do ruchu lub obrotu oraz sprawdzania kwalifikacji osób zatrudnionych przy projektowaniu, budowie i eksploatacji urządzeń energetycznych określają odrębne przepisy.

§ 38. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) ministrach — rozumie się przez to również kierowników urzędów centralnych,
- 2) wojewodach — rozumie się przez to również prezydentów miast stopnia wojewódzkiego.

§ 39. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 lipca 1962 r. w sprawie zakresu działania Państwowego Inspektoratu Gospodarki Paliwowo-Energetycznej (Dz. U. Nr 46, poz. 224),
- 2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1963 r. w sprawie trybu postępowania Państwowego Inspektoratu Gospodarki Paliwowo-Energetycznej (Dz. U. z 1963 r. Nr 3, poz. 17 i z 1978 r. Nr 17, poz. 76),
- 3) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1963 r. w sprawie określenia osób odpowiedzialnych za gospodarkę paliwowo-energetyczną w jednostkach gospodarki społecznej, zasad i trybu postępowania przy wymierzaniu i ściąganiu kar pieniężnych za naruszenie przez te osoby, jednostki oraz przez pracowników tych jednostek przepisów o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. z 1963 r. Nr 3, poz. 18 i z 1976 r. Nr 27, poz. 156),
- 4) rozporządzenie Ministra Gospodarki Materialowej z dnia 12 lipca 1976 r. w sprawie przekazania Państwowemu Inspektoratowi Gospodarki Paliwowo-Energetycznej uprawnień do nakładania kar pieniężnych za naruszenie przepisów o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. Nr 27, poz. 160).

§ 40. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 10 kwietnia 1979 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie podatku od wynagrodzeń od osób prowadzących zakłady w formie rozliczenia zryczałtowanego oraz od pracowników zatrudnionych w tych zakładach.

Na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 2 lit. a) i art. 5 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60 z późniejszymi zmia-

nami), art. 11 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452 z późniejszymi zmianami) oraz art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 4 lu-